KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 13.6.2025 r.
COM(2025) 312 final

2025/0164 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu EOG w odniesieniu do zmiany załącznika IV (Energia) do Porozumienia EOG

(RED II)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji ustalającej stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii we Wspólnym Komitecie EOG w związku z planowanym przyjęciem decyzji Wspólnego Komitetu dotyczącej zmiany załącznika IV (Energia) do Porozumienia EOG

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Porozumienie EOG

Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG") gwarantuje obywatelom i podmiotom gospodarczym EOG równe prawa i obowiązki w ramach rynku wewnętrznego. Porozumienie przewiduje objęcie prawodawstwem UE dotyczącym czterech swobód wszystkich 30 państw EOG, a mianowicie państw członkowskich UE, Norwegii, Islandii i Liechtensteinu. Ponadto Porozumienie EOG obejmuje współpracę w innych ważnych dziedzinach, takich jak badania i rozwój, kształcenie, polityka społeczna, środowisko, ochrona konsumentów, turystyka i kultura, zwanych wspólnie „działaniami wspierającymi i politykami horyzontalnymi". Porozumienie EOG weszło w życie z dniem 1 stycznia 1994 r. Unia i jej państwa członkowskie są stroną Porozumienia EOG.

2.2. WSPÓLNY KOMITET EOG

Za zarządzanie Porozumieniem EOG odpowiada Wspólny Komitet EOG. Jest to forum wymiany poglądów dotyczących funkcjonowania Porozumienia EOG. Jego decyzje podejmowane są w drodze konsensusu i są wiążące dla Stron. Odpowiedzialność za koordynację spraw dotyczących EOG po stronie UE spoczywa na Sekretariacie Generalnym Komisji Europejskiej.

2.3. Planowany akt Wspólnego Komitetu EOG

Oczekuje się, że Wspólny Komitet EOG przyjmie decyzję Wspólnego Komitetu EOG („planowany akt") dotyczącą zmiany załącznika IV (Energia) do Porozumienia EOG.

Celem planowanego aktu jest uwzględnienie w Porozumieniu EOG rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/759 w odniesieniu do metodyki obliczania ilości energii odnawialnej wykorzystywanej na potrzeby chłodzenia i systemów chłodniczych[1] oraz dyrektywy (UE) 2018/2001 w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych[2].

Planowany akt będzie wiążący dla stron zgodnie z art. 103 i 104 Porozumienia EOG.

---

[1] Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/759 z dnia 14 grudnia 2021 r. zmieniające załącznik VII do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 w odniesieniu do metodyki obliczania ilości energii odnawialnej wykorzystywanej na potrzeby chłodzenia i systemów chłodniczych (Dz.U. L 139 z 18.5.2022, s. 1).

[2] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82), sprostowana w Dz.U. L 311 z 25.9.2020, s. 11, i Dz.U. L 41 z 22.2.2022, s. 37.

3. STANOWISKO, JAKIE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Komisja przedkłada załączony projekt decyzji Wspólnego Komitetu EOG do przyjęcia przez Radę jako stanowisko Unii. Po przyjęciu stanowiska należy je przedstawić Wspólnemu Komitetowi EOG w najbliższym możliwym terminie.

Załączony projekt decyzji Wspólnego Komitetu EOG obejmuje dostosowania dotyczące państw EOG–EFTA przedstawione w motywach i w tekście dostosowań w załączonym projekcie decyzji Wspólnego Komitetu, które wykraczają poza to, co można uznać za zwykłe dostosowania techniczne w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 2894/94[3]. Rada powinna zatem ustalić stanowisko Unii.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy".

Pojęcie „akty mające skutki prawne" obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii"[4].

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Wspólny Komitet EOG jest organem utworzonym przez umowę, a mianowicie Porozumienie EOG. Akt, który ma zostać przyjęty przez Wspólny Komitet EOG, stanowi akt mający skutki prawne. Planowany akt będzie wiążący na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. 103 i 104 Porozumienia EOG.

Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych umowy. W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE w związku z art. 1 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2894/94.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE w związku z art. 1 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2894/94 jest uzależniona głównie od materialnej podstawy prawnej aktu prawnego Unii, który ma zostać uwzględniony w Porozumieniu EOG.

Jeżeli planowany akt ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie poboczny charakter, decyzja przyjęta w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, a mianowicie podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

---

[3] Rozporządzenie Rady (WE) nr 2894/94 z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie uzgodnień dotyczących stosowania Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (Dz.U. L 305 z 30.11.1994, s. 6).

[4] Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r., Niemcy przeciwko Radzie, C-399/12, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Ponieważ decyzja Wspólnego Komitetu włącza do Porozumienia EOG rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/759 oraz dyrektywę (UE) 2018/2001, niniejszą decyzję Rady należy oprzeć na tej samej materialnej podstawie prawnej co uwzględniony akt. Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 194 ust. 2 TFUE.

4.3. Podsumowanie

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 194 ust. 2 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE i art. 1 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2894/94.

5. PUBLIKACJA PLANOWANEGO AKTU

Ponieważ akt Wspólnego Komitetu EOG zmieni załącznik IV (Energia) do Porozumienia EOG, po przyjęciu należy go opublikować w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2025/0164 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu EOG w odniesieniu do zmiany załącznika IV (Energia) do Porozumienia EOG

(RED II)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194 ust. 2 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2894/94 z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie uzgodnień dotyczących stosowania Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym[5], w szczególności jego art. 1 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym[6] („Porozumienie EOG”) weszło w życie z dniem 1 stycznia 1994 r.

(2) Zgodnie z art. 98 Porozumienia EOG Wspólny Komitet EOG może podjąć decyzję o zmianie, między innymi, załącznika IV (Energia) do Porozumienia EOG.

(3) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/759 w odniesieniu do metodyki obliczania ilości energii odnawialnej wykorzystywanej na potrzeby chłodzenia i systemów chłodniczych[7] oraz dyrektywę (UE) 2018/2001 w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych[8].

(4) Szereg przepisów dyrektywy (UE) 2018/2001 wymaga dostosowań merytorycznych, które uwzględniają specyfikę Porozumienia EOG i państw EFTA.

(5) Ponieważ wiążący cel Unii w zakresie energii odnawialnej nie ma zastosowania do państw EFTA, unijny cel określony w art. 3 ust. 1 dyrektywy (UE) 2018/2001 nie

---

5 Dz.U. L 305 z 30.11.1994, s. 6.

6 Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

7 Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/759 z dnia 14 grudnia 2021 r. zmieniające załącznik VII do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 w odniesieniu do metodyki obliczania ilości energii odnawialnej wykorzystywanej na potrzeby chłodzenia i systemów chłodniczych (Dz.U. L 139 z 18.5.2022, s. 1).

8 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82), sprostowana w Dz.U. L 311 z 25.9.2020, s. 11, i Dz.U. L 41 z 22.2.2022, s. 37.

powinien mieć zastosowania do państw EFTA. Artykuł ten został zatem odpowiednio dostosowany. Państwa EFTA określają jednak dobrowolnie swoje krajowe orientacyjne cele w zakresie energii odnawialnej, określone w deklaracji państw EFTA załączonej do decyzji Wspólnego Komitetu EOG. W związku z tym państwa EFTA nie powinny być częścią unijnej platformy ds. rozwoju odnawialnych źródeł energii ani uczestniczyć w transferach statystycznych z państwami członkowskimi. Art. 8 dyrektywy (UE) 2018/2001 nie powinien mieć zatem zastosowania do państw EFTA.

(6) Biorąc pod uwagę odległe położenie geograficzne Islandii i związane z tym wyzwania dotyczące obliczania końcowego zużycia energii brutto w odniesieniu do ilości energii zużytej w sektorze lotnictwa, do Islandii powinien mieć zastosowanie taki sam próg jak ten przyznany Cyprowi i Malcie w art. 7 dyrektywy (UE) 2018/2001.

(7) Jeżeli chodzi o procedury wydawania zezwoleń określone w art. 16 dyrektywy (UE) 2018/2001, w decyzji Wspólnego Komitetu uwzględniono szczególne obowiązki Norwegii w zakresie konsultacji z Saamami, aby zapewnić możliwość przedłużenia o maksymalnie jeden rok terminów procedury wydawania zezwoleń, o której mowa w art. 16 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy (UE) 2018/2001.

(8) Państwa EFTA powinny przestrzegać polityki Unii w zakresie wzajemnego uznawania gwarancji pochodzenia w odniesieniu do państw trzecich określonej w art. 19 ust. 11 dyrektywy (UE) 2018/2001. W związku z tym nie powinny one uznawać gwarancji pochodzenia wydanych przez państwo trzecie, chyba że Unia zawarła umowę z danym państwem trzecim i spełnione są kryteria określone w tym artykule. W związku z tym art. 19 ust. 11 dyrektywy (UE) 2018/2001 został odpowiednio dostosowany.

(9) Ponieważ udział energii odnawialnej w Norwegii i Islandii jest wysoki, a Norwegia wykorzystuje energię elektryczną głównie do celów grzewczych, podczas gdy Islandia pokrywa swoje zapotrzebowanie na ciepło z odnawialnych źródeł geotermalnych albo odnawialnej energii elektrycznej, należy dostosować metody obliczania dotyczące zwiększania roli energii odnawialnej w ciepłownictwie i chłodnictwie określone w art. 23 dyrektywy (UE) 2018/2001.

(10) Ponadto, obecnie nie jest możliwe by Liechtenstein stosował przepisy art. 25–31 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 dotyczące energii odnawialnej w sektorze transportu oraz wymogów w zakresie paliw odnawialnych, ponieważ politykę w zakresie paliw reguluje unia regionalna Liechtensteinu ze Szwajcarią. W związku z tym Liechtensteinowi należy przyznać tymczasowe odstępstwo, biorąc pod uwagę, że w ramach unii regionalnej stosuje się system zwiększania wykorzystania biopaliw oparty na mechanizmie kompensacji emisji CO_2 mającym zastosowanie od 2024 r., którego cel wynosi 23 %. Odstępstwo powinno mieć zastosowanie wyłącznie do czasu uwzględnienia w Porozumieniu EOG dyrektywy (UE) 2018/2001 zmienionej dyrektywą (UE) 2023/2413.

(11) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IV (Energia) do Porozumienia EOG.

(12) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu EOG powinno zatem być oparte na dołączonym projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, które ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG w sprawie proponowanej zmiany załącznika IV (Energia) do Porozumienia EOG, opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu EOG dołączonym do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady
Przewodniczący